

Sisällys

Prologi	9
Loma Walesissa	11
Varas yössä	16
Pendragon Books	29
Outo välikohtaus	37
Välinäytös	45
Ihmisten portti	47
Maailmojen välillä	57
Keijuportti	67
Harmaat ratsastajat	74
Umpikuja	83
Ridikin viimeinen matka	93
Välinäytös	106
Gwil Huolekas	108
Ontto kukkula	114
Audienssi	120
Muodonmuuttaja	133
Bryngolaun salamanterit	139
Merron Tiennäyttäjä	149
Lähtö	155

Välinäytös	161
Titania	163
Kirjasto	173
Välinäytös	180
Keijujen kirous.....	181
Riimuloitsut.....	186
Sirpaleet.....	195
Paluun kirja.....	201
Kohtalokas voileipä.....	209
Hyvästi Maailmanloppu	217
Välinäytös	221
Sumujäljet.....	223
Muutoksia	232
Kalpea linnoitus.....	237
Annwnin koirat	247
Sumukulkija.....	258
Toivon pilkahdus	264
Ruusunpiikki ja Karhunvatukka	271
Uusi metsästysherra	276
Harmaan kuninkaan metsästäjätär	280
Asetoverit	286
Kuoleman portti	296
Sumumailma.....	302
Missä hirviöt asuvat.....	308
Suden sydän.....	313
Harmaa kuningas	318
Jäähyväiset keijujen maailmalle.....	329
Lontoo.....	338
Henkilöluettelo.....	341

Prologi

Kauan sitten ihmiset ja keijut matkustivat vaivattomasti maailmasta toiseen. Kuolevaisten ja kuolemattomien valtakunnat sijaitsivat yhtä lähellä toisiaan kuin joen kaksi rantaa. Niiden välissä ei ollut muuta kuin tyhjä maa-alue. Kukaan ei koskaan ajatellut tätä välitilaa. Mutta sitä vartioitiin, ja eräänä iltana eräs, joka oli nukkunut sata vuotta, heräsi.

Punaiset syyslehdet putoilivat puista, kun Harmaa kuningas nousi. Hän asteli ulos ei-kenenkään-maalle, ja hänen mukanaan tuli sumu. Jokainen, joka joutui sumun kynsiin, joko katosi jäljettömiin tai muuttui sumukulkijaksi, jolla ei ollut muistikuvaa entisestä itsestään. Yhtäkkiä maailmojen välillä matkustavien oli pelättävä henkensä puolesta.

Mutta se ei vielä riittänyt. Harmaa kuningas lähetti armeijansa ihmisten ja keijujen maille. Kalpeat ratsastajat toivat mukanaan sumua ja saivat järvet, pellot ja kylät katoamaan harmaaseen mereen. Lopulta ihmiset ja keijut yhdistivät voimansa ja työnsivät Harmaan kuninkaan ja hänen armeijansa takaisin ei-kenenkään-maahan.

Keijut nukuttivat kuninkaan syvään uneen, mutta kukaan ei tiennyt, kuinka kauan uniloitsu kestäisi. Taistelusta voimansa

ammentaen ihmiset ja keijut tekivät vaikean päätöksen: he erottaisivat maailmansa toisistaan ja sinetöisivät kynnyksen. Harmaa kuningas ei enää koskaan pääsisi pois Ei-kenenkään-maasta. Ja niin tapahtui.

Ihmiskansat kääntyivät druidiensa puoleen, ja nämä viisaat miehet käyttivät muinaista riimutaikuutta sinetöidäkseen kaikki maailmojen ylityspaikat. Siitä päivästä lähtien tie keijujen valtakuntaan oli tukittu. Vain kourallinen valittuja omisti avaimen. Näitä avaimen kantajia koski yksi sääntö: jos he avaisivat portteja maailmojen välillä, heidän olisi samalla suljettava ne takanaan. Mutta vuosisadat kuluivat, ja Harmaan kuninkaan tarina unohtui.

Kun saimme yhden avaimista haltuumme, kukaan ei enää muistanut lakeja tai Harmaata kuningasta. Vaelsimme pahaan aavistamatta keijujen valtakuntaan ja elimme hetken aikaa huolettomasti.

Jätimme portit auki takanamme; kukaan ei ollut kertonut meille, miksi meidän pitäisi sulkea ne. Ja kun Harmaa kuningas palasi, kukaan ei tunnistanut vaaran merkkejä, kukaan ei varoittanut muita. Sinä aamuna, kun sumu vyöryi metsästä kuin myrsky, oli jo liian myöhäistä.

Olivia Stephen: Tarinoita tuonpuoleisesta (1965)

Loma Walesissa

Portia

Conwyn kaupunki oli kiinni rannikossa kuin croissant hillosilmässä. Vanhankaupungin talot kohosivat sinisen lahden ylle, ja linnan varjo laskeutui kapeille kaduille. Sakarareunaisessa tornissa liehui Walesin lippu: punainen lohikäärme vihreällä ja valkoisella pohjalla.

Linnan juurella, noin viidenkymmenen metrin etäisyydellä muurista, oli asema. Siellä oli tasan kaksi raidetta, ja asemalaituri oli niin kapea, että kaksi aikuista mahtui juuri ja juuri kävelemään siinä vierekkäin. Asemarakennuksen takana oli pysäköintialue, mutta laiturin tavoin sekin oli tyhjä. Vain ruskea lokki etsi evästä jäteastiasta.

Portia Beale seisoi pysäköintialueen laidalla ja katsoi kädesään olevaa paperilappua. Hänen äitinsä oli kirjoittanut ruutupaperille tätinsä osoitteen ja puhelinnumeron. ”Kaiken varalta”, hän oli sanonut. ”He tulevat hakemaan sinut, joten et tarvitse numeroa toistaiseksi.”

No, äiti, olit väärässä, Portia ajatteli.

Hän veti puhelimensa taskustaan ja jätti huomiotta kurkussaan olevan möykyn. Ei syytä paniikkiin. Hän oli tullut yksin Lontoosta Walesiin asti junalla. Pelkkä puhelinsoitto ei voinut

pelottaa häntä. Hänen äitinsä oli jo varoittanut, että tädit olivat hieman hajamielisiä. Ehkä he olivat vain unohtaneet, että heidän lomavieraansa saapui tänään.

Portia oli juuri näppäillyt kolme ensimmäistä numeroa, kun pysäköintipaikalle kaahasi auto. Jarrut vinkuivat, pakoputki paukahti, ja sitten auto pysähtyi hänen eteensä. Kuljettajan ovi lennähti auki, ja ulos työntyi tukeva nainen, jolla oli harmaa, lyhyt palmikko. Portia piti yhä puhelinta kädessään, kun nainen tallusteli häntä kohti kömpelöissä, vihreissä kumisaappaissaan.

”Pahus vie”, hän sanoi tervehdykseksi. ”Luulin ehtiväni ajoissa.”

Se oli Portian ensikohtaaminen Bramble-tädin kanssa.

Portian oli itse asiassa pitänyt viettää kesäloma äitinsä kanssa Andalusianssa. Mutta viikko ennen lähtöä Portian äiti peruutti loman.

Portia oli ollut pettynyt, mutta ei yllätynyt. Hänen äitinsä ei ollut voinut hyvin viime aikoina. Merkit siitä, että loma ei tulisi toteutumaan, olivat kerääntyneet kuin myrskypilvet horisonttiin.

Kolme päivää sitten Gwendolyn Beale oli joutunut myöntämään itselleen ja Portialle, että heidän matkansa Andalusiaan peruuntuisi. Näin ollen Portia tulisi viettämään kaksi viikkoa sukulaisten luona Pohjois-Walesissa. Bramble ja Rose olivat Gwendolynin tätejä, omistivat talon maaseudulla ja odottivat innolla Portian vierailua.

Ainakin niin Portian äiti oli sanonut. Nyt kun Bramble seisoi hänen edessään todellisena, Portia ei ollut varma, oliko se totta.

”Missä pahuksessa kelloni on?” Bramblen ääni kuulosti itse asiassa yhtä raapivalta kuin piikikäs köynnös. Hän penkoi kaikki takkinsa ja housujensa taskut. Portialla ei ollut aavistustakaan, miten tervehtiä Bramblea. Niinpä hän ojensi pitemmittä puheitta kätensä. ”Hei, minä olen Portia.”

Jo sanoessaan sen hän tunsi itsensä tyhmäksi. Mutta Bramble pysähtyi ensimmäistä kertaa. Hän katsoi tutkivasti Portiaa ylhäältä alas. Lopulta hän virnisti ja puristi Portian kättä. ”Tiedän sen, tyttö. Vaikka oletkin kasvanut aika paljon siitä, kun olen nähnyt sinut viimeksi.” Hän veti housuntaskunsa syvyyksistä vaurioituneen rannekellon. ”Mennäänkö?”

Odottamatta vastausta hän otti Portian matkalaukun käteensä. Portia oikaisi reppunsa ja juoksi Bramblen kolhiintuneen harmaan nissanin luokse.

”Juna on aina myöhässä”, Bramble tokaisi. ”Juuri tänään se oli ajoissa. Odotitko kauan?”

”En”, Portia vastasi, mutta Bramble ei näyttänyt kuuntelevan. Hän avasi tavaratilan, kirosi ja työnsi multaa sisältävän säkin syrjään tehdäkseen tilaa Portian matkalaukulle.

”Mene autoon”, hän sanoi, ”Rose odottaa teen kanssa, ja jos en vie sinua ajoissa kotiin, hän tekee taas sen kulmakarvajutun.”

”Minkä jutun?” Portia kysyi ja avasi matkustajan oven.

Bramble tuhahti. ”Tulet näkemään.”

Takaluukku pamahti kiinni, ja ennen kuin Portia ehti edes tajuta, he olivat jo liikkeellä.

Nissan tärisi ja kolisi matkan ajan niin rajusti, että Portia pelkäsi ruostekasan hajoavan millä hetkellä hyvänsä. Bramblea se ei näyttänyt häiritsevän. Hän kaahasi kapeita katuja nopeudella, joka ei todellakaan ollut paikallisten liikennesääntöjen mukainen. Portia kietoi molemmat kätensä sylissään kököttävän repun ympärille ja katseli levottomana, kun kivitalot vilisivät ohi.

Hän olisi halunnut pyytää Bramblea hidastamaan, mutta ei tohtinut. Puolikuun mallisine silmälaseineen tämä muistutti Portian koulun rehtoria, vaikka sotkuinen harmaa letti ei aivan sopinutkaan tiukan opettajan kuvaan. Joka tapauksessa hänen vaatteensa olivat käytännölliset: kukikas pusero, nukkaantunut vihreä villatakki ja haalistuneet farkut. Portia ihmetteli, mitä Bramble oli tehnyt ennen asemalle tuloaan.

”Viimeksi kun näimme sinut, olit kolmen”, Bramble sanoi ja ajoi liikenneympyrän läpi hidastamatta vauhtia. Pieni puutarhatonttu roikkui nissanin taustapeilistä ja pomppi paniikissa edestakaisin.

”Et taida muistaa sitä?”

”En”, Portia vastasi. Puutarhatontun vatsa oli varmasti sekaisin.

”Se olisikin epätavallista”, Bramble sanoi ja nojautui vaihdetangon yli. ”Muistan, että pidit tavaroiden piilottelusta”, hän nauroi. ”Kerran kätkit Rosen kengät uuniin. Häneltä kesti tunnin löytää ne.”

”Olen pahoillani siitä.” Portia sanoi yllättyneenä Bramblen anekdootista.

”Äläs nyt”, Bramble sanoi. ”Löysin piilosi kymmenessä minuutissa, mutta oli liian mukavaa katsoa, kun Rose etsi ken-

kiään. Jos haluat, voit tehdä sen uudestaan. Vai oletko siihen jo liian vanha?”

Portian oli pakko hymyillä. ”Taidan olla.”

”Sääli”, Bramble sanoi. ”Musiikkia?”

Hän avasi radion. Abban *Waterloo* kajahti kaiuttimista, ja Bramble alkoi heti hyräillä mukana. Portia vilkaisi häntä ja huomasi, että hänen silmälasinsa olivat valahtaneet nenänpäähän. Hän ei todellakaan näyttänyt opettajalta. Enemmänkin arkeologilta, joka kaivoi muinaisia aarteita ja tutki pyramideja.

Nyt puuttuu vain nahkahattu, Portia ajatteli. Aivan kuin olisi lukenut hänen ajatuksensa, Bramble katsoi sivulle ja iski silmää Portialle. Bramble ei luultavasti ollutkaan aivan niin piikikäs kuin Portia oli pelännyt.